

перещь

№ 11—12. КИЇВ, 1945 Р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

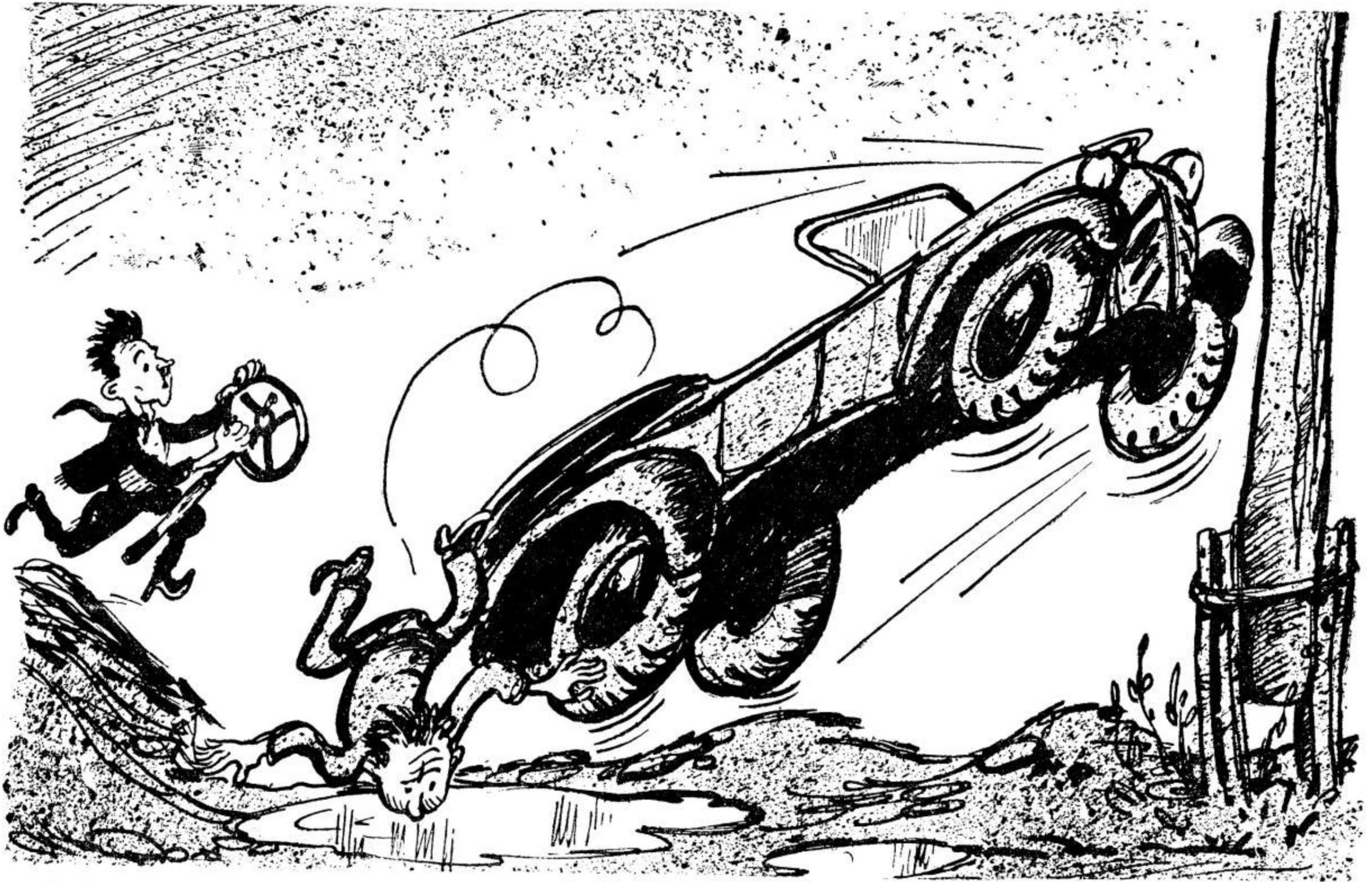
РІК ВИДАННЯ IV

ПРОВОДИ НА БЕРЛІНСЬКОМУ ВОКЗАЛІ

Малюнок В. Гливенка.

Син-лейтенант (батькові). — Бажаю вам, тату, на мирній роботі фронткових успіхів.

Шофер (до машини). — Куди ж ти тікаєш? Подожди!!!

Машина. — Годі! Передай дорожньому інспекторові, що я на його зразковій дорозі покінчила самогубством!

П Р И Ї З Д

Капітан Сергій Іванович Нежданов одержував з дому хороші листи. Його дружина, Лідія Григорівна, писала, що любить його, як і раніш, і нетерпляче чекає його повороту після війни. Сергій Іванович щиро вірив листам молодій дружини, з якою він побрався за рік до війни.

Але його ставлення до Лідії Григорівни змінилося відразу ж по одержанні останнього листа.

Коли палатна сестра принесла капітанові блакитного конверта, лице Сергієві Івановичу засяло на мить такою ж блакитною посмішкою. Сергій Іванович розірвав конверта й раптом похмурнів. Тепер йому ясно стало все. Він спершу розгублено, а потім зло знов і знову перечитував записку, писану рукою дружини.

«Дорогий Пилип Миколаєвич! Благаю Вас прийти сьогодні ввечері. Чекаю на Вас дома. Ліда».

— Здоров був!..

— Що, капітан? — підвів голову майор — сусід по палаті.

— Здоров був, кажу. А втім, нічого...

Сергій Іванович укритися простинею з головою й замовк.

Тепер він зрозумів усе. Дружина, ні, колишня дружина, помилково поклала до його конверта записку, адресовану комусь. Кому? Гм... Пилип Миколаєвич. Ціка-а-а-во... Хто він? Капітан? Майор? А може підполковник? Пилип Миколаєвич. Пилип... Як вона його кличе? Пилипок. Пилипонько. Пилипоша. Ні, це немислимо! Йі до того ж — «благаю». Він такий дорогий їй, що вона вже не просить його, а «благає». Страх який!

Сергій Іванович знову звернув увагу на підпис — «Ліда». Отже, вона для нього вже не Лідія Григорівна, а просто Ліда. Далеко зайшло.

Сергій Іванович вирішив їхати додому на цьому ж тижні. Він спробував було умовити лікарів, але даремно. Та от відсвяткували день Перемоги, й капітан, нарешті, дістав дозвіл побувати дома. Ні, він вирішив не скандалити. Все ясно. Він тільки хоче поговорити з нею сам на сам.

Поїзд прибув до Харкова під вечір. Сергій Іванович вийшов на Привокзальний майдан, постояв, а потім тихо пішов на рідну Холодну Гору.

Вікна будиночка зсередини були засунуті віконницями. Підходячи до будинку, Сергій Іванович почув музику. Грав патефон, чути було голоси. Капітанове серце забилося швидко-швидко. До горла підкотився

гіркий жмут. Він притулив вухо до шибки й серед гамору пізнав голос дружини:

— Пийте, Пилип Миколаєвич!

— Він тут, — подумав капітан. — Що ж, це на краще.

І капітан постукав.

Він увійшов до залитої світлом кімнати й примружив очі. На ший в нього повисла дружина:

— Сергійко! Сергійочко! Милий! Дорогий! Як несподівано. Чому ж ти не повідомив? Боже мій, я не вірю своїм очам!..

Пцілунки сипались на капітана, як дощ у липневу зливу. Капітан розплющив очі й побачив те, чого найменш сподівався. По той бік столу сидів, широко посміхаючись, його батько, Іван Петрович, поряд — Лідіні батьки, а по цей бік столу — сивий дідусь. Більш нікого в кімнаті не було.

Сергій Іванович розцілувався з батьком, з тещею й тестем і протягнув руку дідусеві. Біленький дідусь підвівся й сказав:

— Дуже радий. Пилип Миколаєвич. Будьмо знайомі. А ми на вас тут так чекали.

Капітан сів, Лідіна мати хазяйнувала біля буфету, тесть оглушив кімнату двома корковими пострілами, Ліда продовжувала висіти на ший, а батько, розправляючи вуса, сказав:

— Ждали ми тебе, синок, дуже ждали. Як-ніяк, а майже чотири роки. Мати так заскучала, що далі й нікуди... Бачиш, як Лідочка прибрала квартиру до твого приїзду? Це все Пилип Миколаєвич стіни розмальовував...

— Хіба ти не помітив? — голосом, повним щастя, спитала Ліда.

Сергій Іванович глянув на стелю і стіни і вдячно — на дідуса. Пилип Миколаєвич підвівся і, ніби перепрошаючи, сказав:

— Ви вже не ремствуйте на мене, Сергій Іванович, все робилося в спіши, до дня Перемоги. Працював вечорами, бо вдень я дуже зайнятий. Лідія Григорівна й так аж двічі прислала до мене з записками. Ми ж вас так ждали.

Сергій Іванович зім'яв у кишені горезвісну записку й палко поцілував дружину. Він обняв її і сказав:

— Спасибі, моя рідна!

А. КАШТАНЬЕР.

(БУВАЛЬЩИНА)

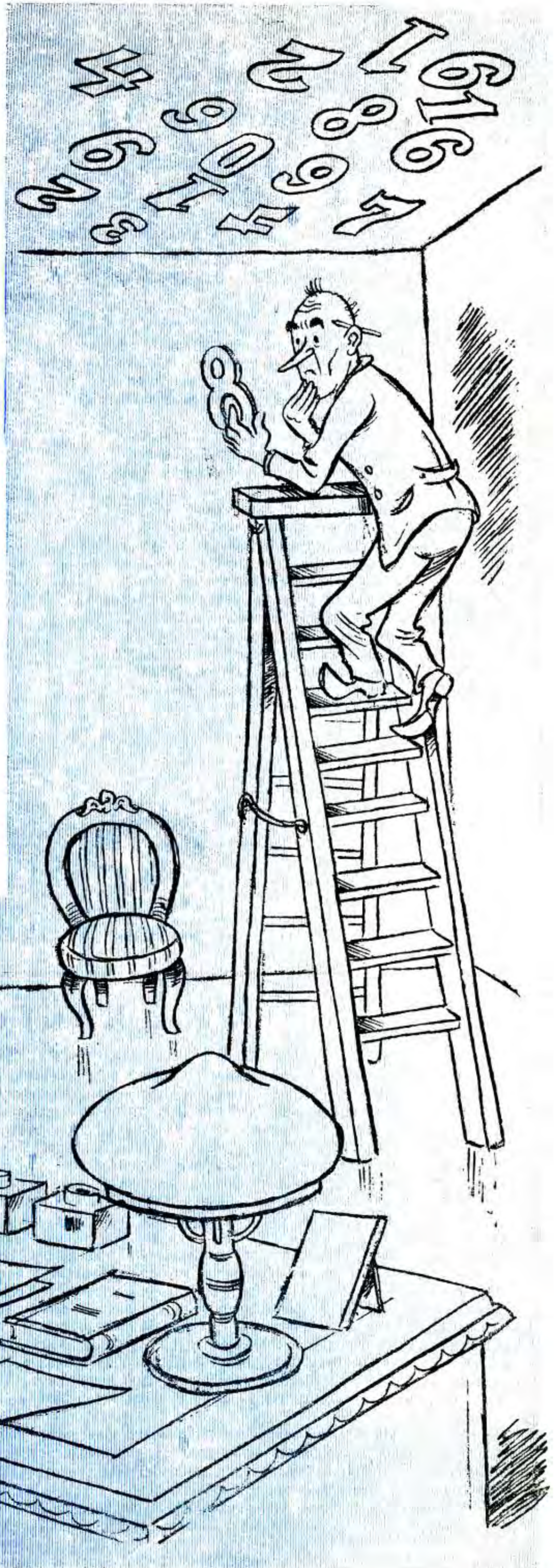
Гей, кум до куми
Залицявся,
Приписати трудовні
Обіцявся:
— Ти, кумасю, не горюй
Та й на риночку торгуй.
А вже я в наступну ніч
За хороший могорич
Нишком-тишком, далєбі,
Видам довідку тобі,
Що у тебе старий дід
Дуже хворий на живіт,
Так, що кожну божу мить
Мушиш ти йому варить
Деревій або посльон,
А насправді самогон —
Доброякісний п е р в а к
І на градус, і на смак.
Он воно як,
Істино так!

Гей, кум до куми
Залицявся,
Кожний вечір потай
Розважався:
— Ти, голубонько кума,
Доглядай себе сама,
Щоб мені в короткий строк
Наче ясний барвінок,
На леваді в холодку,
У вишневому садку,
Де метелики й роса,
Розцвіла твоя краса.
Поки люди на степу
Тягнуть граблі і сапу,
Поки всі із краю в край
Косять, в'яжуть урожай,
Будем пити ми первак
Й танцювати краков'як.
Он воно як,
Істино так!

Гей, кум та й з кумою
Прощався,
У райком на бюро
Викликався:
— Ти скажи нам правду, кум,
Чого люди зняли шум?
Чого ти, як голова,
Не виходиш на жнива,
Ще й забувши про Устав,
Зграю ледарів сховав.
Факти свідчать не дарма:
Кожний день твоя кума —
Гандзя Марківна Кукіль,
Обминаючи артіль,
Через річку, через яр
Чимчикує на базар.
І клянеться так і с'як,
Що у неї переляк.
Он воно як,
Істино так!

Гей, кум та й з кумою
Зустрівся,
На колгоспному полі
Сварився:
— Ой, лиха біда, кума,
Ти звела мене з ума,
Спантеличила навек...
Сім чортів тобі у бік!
Бо за все твоє добро
Позавчора на бюро,
Замість меду й калача,
Дали мені «строгача»
Й прикріпили до грабель,
Щоб мене не плував хмель,
Щоб я чесно заробив
Триста тридцять трудовнів.
А коли не буде так,
Вирвуть мене, як будяк.
Он воно як,
Істино так!

Вол. ІВАНОВИЧ.

ДИВЛЮСЬ Я НА СТЕЛЮ...

Директор. — А подай но мені он оту цифру, я її в звіт про виконання графіка ремонту вставлю.

(БАЙКА)

Задумав Лев порядки навести в лісах:
 — Не вік же нам обідать по своїх куцах!
 Ідальню в лісі час відкрити...
 Вподобався цей план громаді лісовій;
 Зібралися мерщій
 Докладно справу обговорити.
 Лисиця перша просить слово:
 — «Я тут від всіх скажу: у Льва
 Розумна голова, —
 Він справу вирішив чудово.
 Та що багато говорять?
 Подумаймо, кого найняти в кухарі.
 Щоб він про м'ясо дбав, про сало
 І добре вмів варить, —
 Бо куховарити не всякому пристало...
 У протоколі записали звірі:
 «Щоб з ділом довго не баряться, —
 Лисиці справу всю довірять».
 І заходилась куховарити Лисиця;
 Минає тиждень, місяць, два, —

На кухні завелась «своя братва»:
 Ведмідь та Вовк обідать ходять в кабінет,
 Їм страви подають добірні та смачні —
 Все одбивні, вареники, паштет...
 А в зал — картоплю й огірки пісні.
 Лисиці слово хто — вона його й накрила:
 — «Подякуйте й за це мені!»...
 Либонь в м'шку не заховати шила —
 Невдовзі Лев дізнався, Лисиці погрозив:
 — Говорять, в тебе неподобства завелись.
 Гляди мені. Я буду завтра, бережись...
 Зайшов. І що ж зустрів?
 Столи застелені, обіди — кращих не бажай:
 Давали одбивні, вареники і хліб, мов коровай,
 Лев сів за стіл, смачних наївся страв,
 Все жартував та говорив,
 А накінець Лисицю за старання похвалив...
 Тепер у лісі кожен знав:
 Коли в їдальні все як слід,
 Так Лев приїде на обід.
 Петро СЛІПЧУК.

ТІТКА ПИСТИНА В КОЛГОСПІ

(За Нечуєм-Левицьким)

Ой, боже мій, боже, як на світі білому прожити, як того віку дожити, їй-бо, не знаю. Ні, не дадуть вони мені своєю смертю вмерти. Прийдеться таки втопитися або повіситися. Я б давно це, зозулько, зробила та боюся на тім світі вічного мученія. Вже скільки разів і в криницю дивилася, так страх яка глибока і плигати нема як, — ще вб'юся, зозулько. Ще чого доброго не витягнуть і не предадуть землі мое тіло. А вішатися і не кажіть, голубко, не маю за що вірьовку купити, а крім того не знаю, за що менше отвіту чи за втоплення чи за вішання на тому світі. Та ні, краще помучитися на цьому світі, зате на тому — вічне блаженствіє.

Та ви спитайте мене, моя зозулько, за що вони в'їлися на мене. Їй-бо, не скажу. Їм їсть очі моя коровиця, моя свинячка, їм завидно, що в мене того городця трохи. Та що в мене того городця? Один коло Антонюка, другий на Русавськім яру, там трошки бараболяк, квасолька всяка. Та ще голова колгоспу, спасибі йому, дав трошки долинки, я там капустицю посадила, все буде, що винести на базар.

Усі в селі на тітку Пистину, що вона і в колгосп не ходить, що дбає про своє хазяйство. Та цілими днями на базарі просиджує. А як же, моя голубонько, і на базар потрібно піти заробити деяку копійчину.

А найбільше допікає мене, найбільше нападає на мене тота Сонька бригадирша. Скільки я трудовнів виробила, всі рахівники світу не перецитали б їх. А пішла я справлятися до своєї бригадирші, а там дев'ять трудовнів, як хто відрізав.

Я такитки отерпла вся. Розлучнице моя, кажу, де ти діла мої трудовні, мою працю? А вона, бісова дочка, сміється. Ви, тітко Пистино, ніколи вдома не буваєте, як не в Київ, то ще кудись їдете спекулювати. Та коли вам ті трудовні заробляти! Я так і стала. Справді, у Київ я їздила, але до лікаря, моя зозулько, бо наші лікарі нічого не тямлять... Але як вона довідалась про це, бий її сила божа! От маєте, кумцю, дев'ять трудовнів. Як на сміх. А я ж як виїду в поле, так роблю, так роблю, що ніколи в голові почухатися, піт очі залива, а я не розгнісуся. Ніби коло свого, та що я справді і коло свого так не робила. Дівчата все хі-хі, ха-ха, а я все сапаю та їх підганяю. А

де моє? Це вороги мої звели на мене наклеп, ніби я в колгосп не хожу, ніби я все по базарах тиняюся.

Брешуть, кумонько, не вірте їм, зозулько моя. Їй-бо брешуть. Це все з злоби на мене. Це скуситель їх підкусює. Вони всі ладні тітку Пистину втопити, очорнити, я ж від тої праці така ж зобіжена, така квולה, як мушка. Вже і хати перейти не можу — від вітру валюся, а все не вгавають мої воріженьки. Ой, татку мій, ой, світку мій, за що я така нещасна.

А ще подекуюють, ніби я вкрала від машини оклецоц пшенички. І це брешуть, кумонько, це я свою загорьовану, свою зароблену пшеничку несла до млина, вони і вчепились, що я від машини вкрала. Та що це я говорю, навіть не свою пшеницю, а баби Мокрини. Може знаєте, її хата над самим ставом, з зеленими віконницями. Бачу, притомилася старенька, дай, думаю, допоможу донести... І через моє добре серце, така напасть зійшла на мене, як бачите.

Оце недавно на зборах прилюдно, голубонько, знову напався на мене той ірод, Антснюк, бригадир з нашого таки колгоспу. Ти, каже, увесь чехауз перенесла до себе. Свята земля, розступись і сховай мого лютого ворога, щоб йому стільки колько, щоб йому стільки болячок обсіло, скільки я маю! Не брала, моя зозуленько, присягаюсь, що не брала. Там декілька шинельок, чобітки то взяла та ще бочечку вкотила на подвір'я, а то б розсохлася вона на вулиці. І декілька дошок собі на домовинку притягнула. Оце тільки і всього. Але мучають мене. Кажуть, тітко Пистино, як не ходитимеш в колгосп, то виженемо, щоб не соромила нас. Ні, не дїждуть, кляті! Нехай спершу Антонюк своїх дівчат повиганяє, які ото хі-хі та ха-ха, а то повинпалася такі товсті та здорові, мов танки. Не бійсь, своїх не вижене. У них, каже, трудовні. А в мене що? Дев'ять записаних, а скільки ота Сонька бригадирша не записала?!

Отакечки, зозулько моя, я і живу не живу, а нидію. Коли почуєте, зозуленько, що дзвонять по душі, то так і знайте, це по моїй душеньці дзвонять.

Чує-чує моє серденько, що скоро люті напасники заженуть мене в могилу.
 Микола ІЛІНСЬКИЙ.

У Києві На риночку

Малюнки В. Гливенка та О. Козюренка.

— Гей, ти, сизий ніс, що це в тебе за ковбаса? — запитує громадянин з носиком карафонькою громадянина з величезним червоносизим носієм.

Сизий ніс з хвилику вагається, чи образитись йому, круто видаятись — і зразу ж, звісно, втратити можливого покупця, чи, навпаки, начхати і вступити в ділові переговори. Комерція перемагає — і сизий ніс досить лагідно зауважує:

— Поперше, громадянинне, я ще з вами ніколи й нігде не тикався, а подруге — це, звиняйте, найсправжнісінька свиняча ковбаса. Ось понюхайте, будь ласка! — протягує він кільце аж під саму карафоньку покупця.

— Ф-фе! Та від неї ж тхне вже.

— Тхне! А що ж бо то ви хтіли, щоб свиня вам одеколонтом пахла? Ха — теж мені покупець, як із ратиць холодець. Ет — одійдіть собі краще геть, щоб я часом не розсердився і не спом'янув вашої мам'янки трюхкаліберним заворотом... Дамочко! — звертається продавець до жінки в жовтенькому капелюшку, яка спинилась і дивиться на його товар. Мамочко, дорога, не сумлівайтесь, завіряю вас: найсвіжісінька свиняча ковбаса з тої самої свині, що ще вчора здоровісінька була й польки танцювала. Щоб мені на тому світі вас не побачить, коли брешу.

— А скільки?

— Тільки виключно задля вас, моя золота, по своїй ціні — три, — таємниче знижує голос сизий ніс.

— Ну, й горілка — аж у мозок ударила! Х-ха! — крикає споживач, віддаючи назад порожню шклянку — «ресторанові на ходу». — З чим вона? З перцем чи з нюхальним тютюном? Га?

— З водою! — меланхолійно вставляє якийсь облізлий «тип» з підбитим оком та обвислою губою і несподівано додає: — А ну ке лий і мені одну. Та швидше!

— «Рестораторша» хутко наливає шклянку зеленої суміші самогону, денатурату, каламутної води й різних «спецій». «Обвисла гу-

ба» помалу висмоктує до краплі шклянку, крикає, розгониисто трясє головою, мружить очі й плюється:

— Тьфу! Прямо аж кишки обпекло...

— Аби душа чиста. А на закусь чого — з квасолею чи з капусточкою? — запобігливо виймає «рестораторша» із своєї широченної пазухи пірижки.

— Покишо — лий другу...

Нездаля лежить на брукові отруєна сумішшю «жертва» ресторану на ходу — досить молода ще людина з розіллятою на опухлім обличчі синюхою. Лежить вона серед сміття і бруду. Через неї, немов би не помічаючи нічого, переступають; навколо лаються, торгуються, сміються.

— Дорогі мої громадяни і милі громадянки, не минайте — погадайте на картах, на бобах, на квасолі, своє щастя дізнавайте. За минуле — десятка, за теперішнє — двадцятка, за майбутнє тридцятка, одна тридцятка всього...

— Чому ж така нерівна такція, — що за минуле аж утричі дешевше, ніж за майбутнє? — запитує якийсь дідок з підрізаною мишиним хвостиком борідкою.

— А тому, що минуле своє навіть і дурень знає, — одрізує ворожбит — людина надто суворого вигляду з більмом на оці. — Не минайте — погадайте, свою долю дізнавайте, — продовжує гугнявити він.

Раптом подає тридцятку жінка з перев'язаною шостою.

— В якому місяці народилася? — питає ворожбит.

— У березні.

— Сьогодні березневим не гадаю, сьогодні всім іншим, а тим, що в березні народилися, гадаю тільки по п'ятницях, — і ворожбит різко відкидає назад тридцятку.

Всі «інші» ахають і одна за одною поспішають взнати поскоріше свою долю сьогодні.

Підходить жінка з різко визначеним, досить свіжим шрамом на лобі й кидає в скриньку всього десятику.

— Минуле! — хриплим, немов би з перепою голосом коротко обрубє вона. — На квасолі!..

— Ось бачу я тут, — замогильним голосом вирикає ворожбит, пересовуючи квасолини, що на вас, знаця, як було вам три роки від народження вашого напав хижий лісовий вовк і лапою по лобі!..

— Ох, напав, напав лютий! — охає й сплескує руками жінка з шрамом. — Правда... гик... — свята правда ваша! — гикає вона.

Охає теж і все коло очікувачів на гадання, дивуючись з такого вірного відгадування. Тільки дідок з мишиним хвостиком, підморгуючи, весело заявляє:

— Та вона вже п'ятий раз «на минуле» гадає, і ще недавно брала з гадальника гроші на літрію. Ха!..

— Молочка, свіжого, вранішнього!..

— Але воно вже скисло ніби...

— То вам скисло в роті, громадянко!..

— Сметани, справжньої, найчистісінької сметани. Ось вона, ось. Кому сметани, справжньої сметани. Не минайте, налітайте!..

— Та це ж не сметана, а ряжанка!

— А хіба ряжанка що? Аби не «колотушка» — за те спасибі скажіть! Сметани, кому сметани. Найсправжнісінької сметани!..

— А масло є?..

— Масло — в печі погасло. Сиру — ось сир у мене, чудовий, свіжий, не кислий, оддавлений!..

— І весь брудний, — додає, хитаючи головою, громадянин у капелюсі.

— А ви що ж хотіли б, щоб лежав на землі та й не забруднився. Теж чистого захотів! — зауважує перекупка. — Ви он краще базарному оці випечіть, щоб дав нам лави для «товару»...

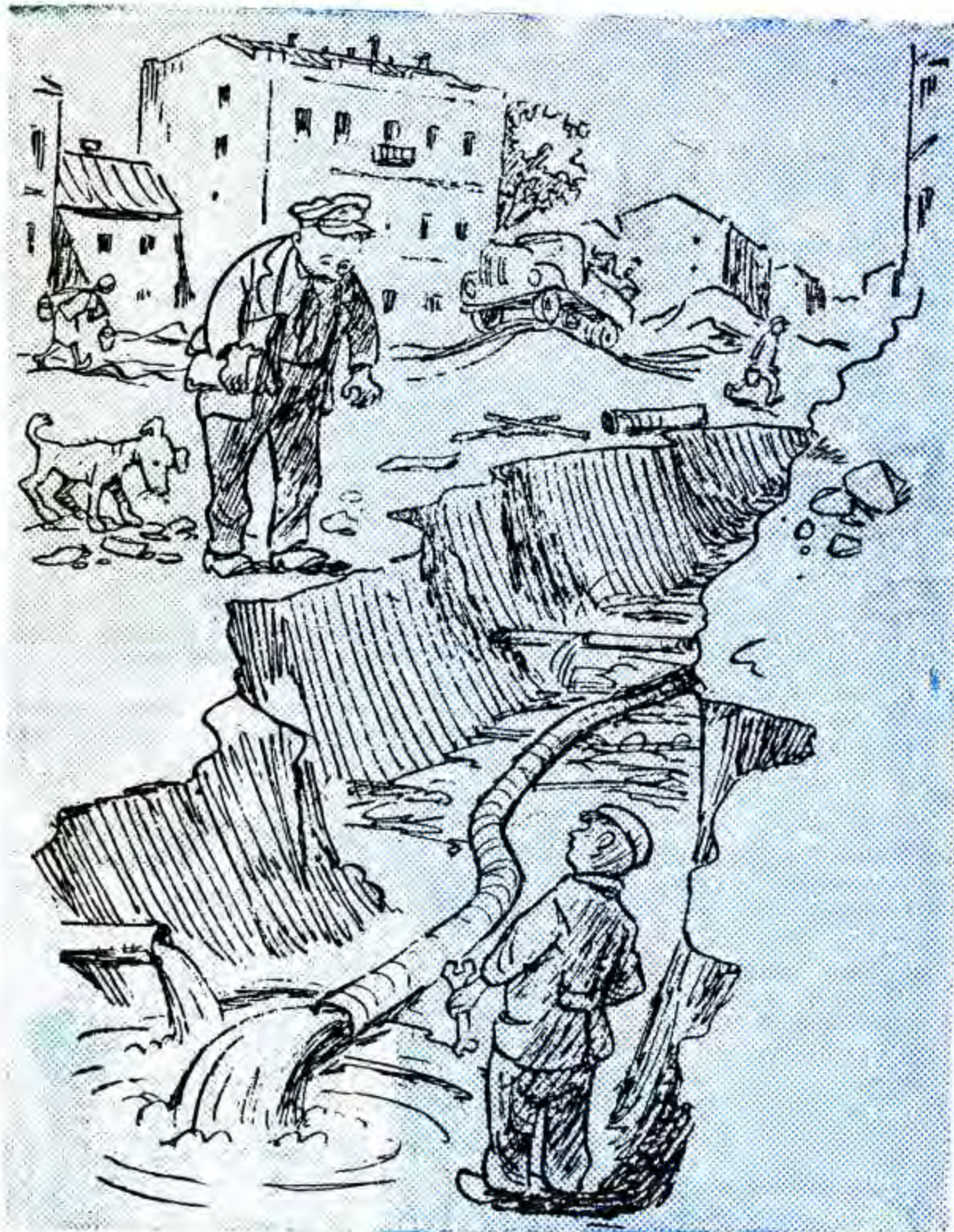
— Караул! Держіть його, держіть, — галає жінка, намагаючись догнати якусь в'юнку постать, що досить повільно зникає серед натовпу. Та не догнати злод'я жінці, бо за всіх боків їй перегороджують ногами шлях підозрілі «типи» — очевидно, товариші того, хто вихопив гаманець у жінки. І ніхто з натовпу не спиняє в'юнку постать, а, навпаки, всі розступаються перед нею. — «То ж зв'яжися тільки з оцією бандою, то й самому — не здихатися біди», — напевно, думає кожний у натовпі. Та й цікаво стає подивитися он, як раптом вчепилися одна одній у коси дві перекупки, не поділивши якогось прибутку. І летить пасмами волосся, а навколо перекупок збігся натовп і мовчки спостерігає бій.

— Караул! — кричимо ми — й мерщій тікаємо з базару.

Євген КРИЧ.

Малюнок В. Гливенка.

— Тепер зрозуміло, чому ми без води: у вас уся водогінна сітка в дірках.

— А де ви бачили сітку без дірок?

Був на фронті в мене друг, —
Заздрили солдати.
Попадетесь фрід до рук, —
Поминай, як звати.

А зустрілися ми так:
В батальйон прийшов моряк.
І в розмові якось я
Запитав: ти звідкіля?
— З України, — відповів.
Ну, звичайно, я зрадів,
Що моряк —
Мій земляк!

Стали всі його любити.
Я ж любив найбільше.
З моряками німця бити,
Вірте, веселіше.

Пам'ятаю, кожний раз,
Будь то самий грізний час,
Посилали моряка

Роздобути «язика»
— Ясно, есть! — він говорив.
Ну, звичайно, я радів,
Що моряк —
Мій земляк!

Та закінчилась війна.
Іхали додому.
І тоді я тільки взнав,
Що моряк... із Дону.

Як же трапилося так?
А виходить, що моряк
З «України» — корабля.
Ось воно яка земля.
Ну, так що ж, я не тужу,
З моряком таки дружу,
Хоч моряк —
І не земляк!

Олесь КВІТКА.

ХТО ВИНЕН?

В школі вчителька частенько
Вчила дітлахів:
«Бережіть дерева, діти,
Бережіть птахів.

Парки, сквери та алеї
Тішать влітку всіх,
А пташки — ті нищать гусинь, —
Шкідників лихих».

Навесні зазеленіло,
Зацвіли садки,
І прийшла пора вивчати
Квіти та листки.

От учителька й звернулася
До своїх мальків:
«Принесіть на завтра, діти,
Квітів та листків.

Ти з каштану, ти з черешні,
А ти з різних груш...»
Словом, кожному завдання —
А їх сорок душ.

Рано-вранці кожен учень
Гілку одчахнув,
Щоб вже разом там і квіти,
І листок щоб був.

А Юрко, десь видно в парку,
Вивернув дубок:
«Може будем вчить і корінь,
Не лише листок».

Як побачить же директор
Та як закричить:
«Хто це вас, сякі-такі,
Так робити вчить!?!»

Гілля скидали на купу...
Оце так гора.
Хто ж тут винен? Ольга
Львівна,

А чи дітвора?

Андрій ПАРХОМЕНКО.

ПІСЛЯ КОМАНДИРОВОК

Добрідень. Драстуйте. Питаєте, чого скул? Ремонтна кампанія заїла. Управдом трохи до беззастережної капітуляції не довів... Ви в який бік? Так нам по дорозі. Я на базар. Куплю шість метрів скла, півпуда замазки й з півсотні паркетних плиток. Ви не знаєте, почім на базарі скло? Жаль, кажуть дороге. Може в мене й грошей не вистачить. А яка замазка краща — на соняшниковій олії чи на олифі? Теж не знаєте? І я не знаю. Ну, якось уже та буде. Питаєте, чи були в мене засклені вікна? Були. Ви ж у гості приходили й бачили. Все було чин-чином. Ждав тільки дружину з дітьми. А оце приїхав з командировки й драстуйте: шибок немає! По кімнаті вітер гуляє. З стелі в суху погоду вода капає. Посеред підлоги дірка — паркет вибрано: ще провалюсь на четвертий поверх сусідам на голову. Питаю в сусідів що за погром? А вони посилають до управдома.

Пішов. Питаю, хто це вчинив у мене в квартирі погром? А він як визвірився: який погром? Ремонт це, а не погром. Що ж це, кажу, за ремонт, коли з вікон зникли шибки, а з підлоги паркет, і з стелі в суху погоду капає? От і почав тоді управдом вичитувати мені мораль про проживання в комунальній квартирі. Ви, каже, думаєте, що житлоплоща це ваш спадковий маєток? Минулося! Ваша житлоплоща перебуває під протекторатом управління будинками й я, як управдом, нікому не дозволю підривати мій авторитет.

Подумаеш — шибки! Що вони прикріплені до ваших вікон навічно? Шибки — це власність управління домами, й куди управдом вважає за потрібне, туди й перекидає їх. Розумієте? Де ви були, коли в Семена Петровича вітер гуляв по квартирі? В командировці? Так по вашому виходить, коли ви в команди-

ровці, шибки мусять стирчати у вікнах порожньої квартири? Скло тепер матеріал дефіцитний і використовувати його треба з максимальним ефектом. От я і вставив ваші шибки Семенові Петровичу. А коли вам не подобається, — подавайте в суд. Точка.

Я ввічливо поцікавився, чому він не відкринив шибку із власної квартири або з своєї канцелярії для Семена Петровича, а зупинився саме на моїх? А це, каже, міркування вишого порядку, й не вам розбиратися в усіх цих тонкошах. Проте, каже, коли вам інтересно, то одна з ваших шибок обслужує зараз і канцелярію управдома, он у правому вікні від дверей. Добре, кажу, а паркет? Куди ви прикрипили мій паркет? А-а паркет! А ми його, каже, Людмилі Тихонівні з тридцять восьмої в кабінет перевели. У неї посеред кабінету заяла діра.

Коли б я подякував управдомові за науку й пішов собі геть, може б нічого й не сталося. Але я мав необережність порівняти його спосіб ремонту з криловським «Тришкиним кафтаном». Боже мій, боже! Коли б ви тільки бачили, що тоді сталося в канцелярії. Сидів тут наш двірник. Як виявилось, його прізвище — Крилов і звать Трифоном, а управдом того двірника Тришкою величає. Як не зірветься той Тришка з місця та як не підскочить до мене. Подумаеш, кричить, одягнув шляпу й почепив на носа очки й думає, що йому над робочим класом знущатись можна! Яке тобі діло до мого кафтана?

Я спробував було пояснити, що мова йдеться про Криловського Тришку та куди там. А я, кричить двірник, хто, не Крилов?! Не Тришка! То може ти ще захочеш і мої штани в пример ремонту поставити?! Може тобі моїми штанами паркет вимостить? Може тобі

мою жилетку у вікна вставить?! І управдом тієї ж. Ви, каже, громадянин на лічності не переходьте, це вам не базар і не трамвай.

Тут я вже не витримав. Навіщо, кажу, мені ваші погані лічності? Вставте мені негайно шибки, намостіть паркет і ліквідуйте протікання стелі. Навіть за рахунок перекріплення шибки і паркету від Семена Петровича й Людмили Тихонівні!

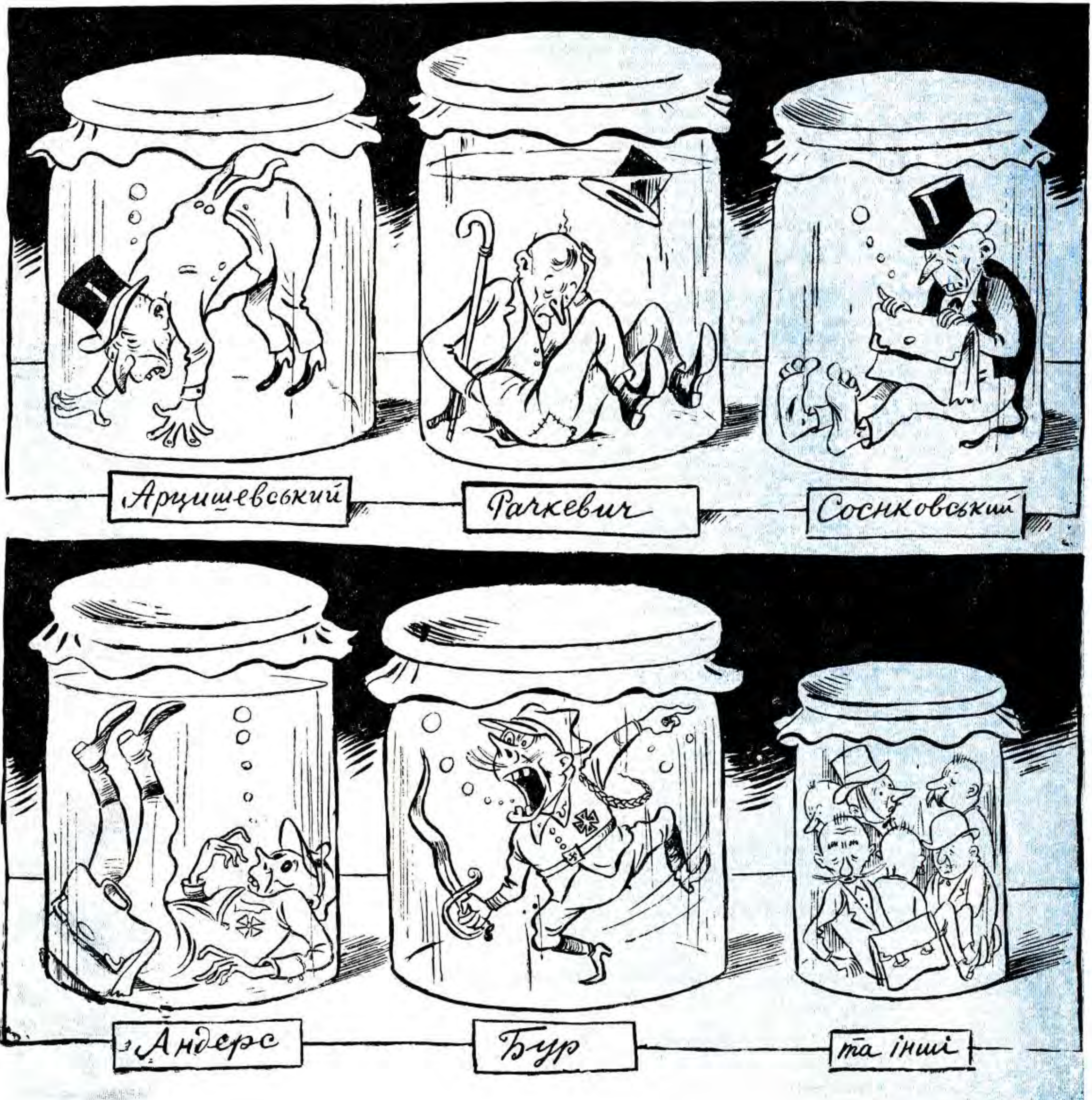
Подумаеш, який граф, розпалився управдом, поживеш і на сквозняку, чорти тебе не візьмуть! Де я тобі візьму такі дефіцитні матеріали, як скло і паркет?

Я спробував було скаржитись до райжитлоуправління. Вони обіцяли вжити заходів. І вжили. Прийшли якісь люди, зробили дірку в кутку стелі й виявили, що там протікає труба парового опалення Розширили дірку, заварили аварію й обіцяли, що на завтра придуть штукатури. Ви їх бачили? Отак і я.

От і залишився я на осінь при розбитому кориті. А тут іще телеграму від дружини одержав: — виїхала, зустрічай. А чим я її зустріну, коли всю мою квартиру розкріпили по сусідах? Увірвався тоді в мене терпець. Узяв я відпустку за власний рахунок і вирішив сам зайнятись ремонтом. Куплю скло, замазку, з півсотні паркетня, найму штукатурів... Знаєте що? Будьте свідком, що всі ці матеріали я купив на власні гроші. А то поїду знов у командировку, а управдом з Тришкою візьмуть та й відкріплять мої вікна для якогонебудь Семена Петровича. От тільки не знаю, як бути з дверима й з усякими там ручками та замками... А що, коли я оце хожу з вами, а управдом з Тришкою відкріпляють їх від моєї квартири, щоб прикріпити до будуару Людмили Тихонівні?..

Ол. ГРОМОВ.

Малюнки О. Козюренка.

ЛІРИЧНИЙ КАВАЛЕР

Золотоворотський сквер. Чудовий вечір. На лавочці він і вона. Після тривалої мовчанки він каже:

— Такого вечора не хочеться розмовляти. Хочеться мовчати... мовчати... мовчати!..

— Але ви вже сьогодні про це, здається, вдесьте говорите.

ЦІНА КВИТКОВІ

В театрі прем'єра. Над касою табличка: «Всі квитки продано». Біля каси група людей. У кожного, мабуть, жевріє надія: а може знайдеться «зайвий квиток». Але всі сподіванки марні. Один з групи, махнувши рукою, сказав на прощання:

— Знаю я цей театр! Сюди на прем'єру не дістанеш квитків ні платно, ні безплатно, а лише блатно.

ХОРОШИЙ СМАК

Додому до рідного колгоспу повернулась з армії дівчина-зенітниця. Стоїть біля дзеркала — приміряє керсетку, стрічки в коси влітає.

— Мамо, — питає дівчина, — а яка стрічка мені більше до лиця?

— Ота, дочко, що на грудях у тебе — до медалі «За відвагу».

РЕЗОННА ВІДПОВІДЬ

Судове засідання. Голова суду звертається до підсудного:

— Підсудний, скільки вам років?

— А це вже скільки суд дасть.

ДОМА

— Скільки у вашому Берлінському гвардійському полку героїв?

— Увесь наш полк геройський, а кількість особового складу — військова таємниця.

— Хороша штука портфель.
— В якому смислі?
— В переносному.

Словотворчість і мовотворчість — непогана річ.
Але непогана вона тоді, коли нові слова й нові речення виходять непогані.

В противному разі й виходить противно.

От, коли це робиться «в противному разі» і коли в цьому разі за словотворчість береться людина, що їй більше нема чого робити, то це ще не так страшно:

«Чим би дитя не тишилось, аби не плакало».

А коли за це діло беруться вчителі, та ще ті вчителі, що навчають школярів мови, — все'дно якої, чи української, чи російської, чи чужоземної — то тоді вже робиться страшно, бо в учня таке може в голові очинитися, що голова розпухне, і батькам доведеться нового, більшого картуза купувати.

Пишуть нам, що в полтавській неповно-середній школі № 16 є вчитель Г. Він вирішив, що не тільки йому, а й учням дуже тяжко вимовляти таке, приміром, слово, як «сфинкс».

От він і вирішив спрощувати такі «трудні» слова і рекомендує своїм учням і писати й вимовляти слово «сфинкс» так:

«Свинськ»...

Легше, звісно, вимовити «свинськ», ніж «сфинкс», але слово «свинськ» не означає того поняття, яке означає слово «сфинкс».

Слово «свинськ» означає процес отакої словотворчості, за яку взявся (чи взялася) учитель Г.

Цим словом можна також назвати і роботу учительки Г. із Сокильської школи, Кишеньківського району (Полтавщина), що не визнає в алфавіті великих літер, і вчительки А. з тієї ж Сокильської школи, що викинула з синтакси крапки й коми.

Вона каже:

— Пора покинути морочити голови учням отими комами й крапками.

Що ж вийшло?

А вийшло те, що екзаменаційні роботи багатьох учнів, які нарobili більш як по десятку помилок, вона розцінила вищою оцінкою, на підставі того, що «не треба морочити їм голови» основними правилами з синтакси та граматики.

Ну, й червонітимуть її учні, будучи лікарями, інженерами, коли писатимуть чи листи, чи свої наукові роботи.

І казатимуть:

— Який «свинськ», що нас так у середній школі вчили!

Остап ВИШНЯ.

ЯК УМРУ, ТО НЕ ХОВАЙТЕ...

Припустимо, дорогий читачу, що ви померли...

Ні, не так. Припустимо, що ви живете, а я помер. Але перед цим я вирішив оформити свою смертну процедуру в київському похоронному бюро. Щоб моя родина не мала зайвого клопоту з дорогим небіжчиком, хочу заздалегідь про все домовитись, з'ясувати: чи вистачить мені двохсот карбованців, які від чистого серця місцевком відвалив на мої похорони.

Зустрічає мене така приємна жінка, дивиться крізь великі окуляри і показує розцінки:

Звичайна труна — сто карбованців, недомірок — сімдесят, одноконні дроги — шістьдесят п'ять, катафалк — сто п'ятдесят, місце на кладовищі безплатно, за підноску небіжчика — п'ять карбованців.

— Недорого, — кажу. — З такими розцінками ще жити можна. А покажіть мені звичайну труну.

Труна була непофарбована. У такий ящик і лягати неприємно.

— А що якби її пофарбувати, якнебудь художньо оформити?

— Це коштуватиме поза такою триста-чотириста карбованців, — і показала мені жінка труну, пофарбовану брудною вохрою.

— А чи не можна оббити її якимнебудь матеріалом?

— Можна. Купить на базарі десять метрів червоного і чотири метри білого матеріалу.

— Так це ж влетить у копійку!

— А ви думаете! Не забудьте принести цвяхів для оббивки: десять штук великих і грамів сто маленьких із золотими шлямками. А з майстром домовтесь окремо, бо у нас і на це такси немає.

Розговорилися ми з жінкою, як добрі знайомі.

— А коли ховатимете? — питає.

— Сьогодні.

— Ні, сьогодні вже пізно, у мене є лише одна труна і та недомірок.

— Не влізе, — кажу, — небіжчик у недомірок.

— А ви йому підігніть коліна і кришкою закрийте. Це у нас практикується.

Це мені зігнути коліна? Чули! А я хочу рівно лежати. Я ні перед ким коліна не гнув і не гнутиму навіть у труні!

Баче жінка, що я хвилююсь і заспокоює:

— Нічого, дістанемо іншу труну. Приходьте завтра й принесіть з собою в'язку сіна.

— А для чого, — питаю, — небіжчику сіно? Хіба він кинь?

— Під голову треба підмостити, а в нас сіна немає... А як ви ховатимете небіжчика: з музикою чи без музики? Я вам могу дати адресу музикантів.

Подякував я їй пішов по адресі до адміністратора оркестру «дяді Васи».

Познайомились. Запитую про репертуар.

— У нас, — інформує мене «дядя Вася», — репертуар багатющий: чардаш, краков'як, марш, вальсок...

Я аж отетерів. Ви тільки уявіть собі картину: везуть мене на кладовище, дружина гіркими сльозами обливається, а вони, бісові діти... краков'яка смалять!

— А... а... іншої музики у вашому репертуарі немає?

— Можем заграти «И кто его знает»?

Спробував я про себе проспівати: «И кто его знает, зачем он помирает»? Не підходить.

— Я б хотів сумної, щоб за душу взяло. Мені треба людину поховати.

— Так би й сказали. Ми більше на весіллях граємо... Що ж, можемо «Ви жертвою впали».

— А які ваші умови?

— Якщо грати на самому кладовищі один раз — вісімсот карбованців, а якщо з дому йти і тричі заграти — від тисячі п'ятисот до двох тисяч, залежно від того, де живе небіжчик. Коли на Байкове — дешевше буде: ближче.

От тобі й музика!

На Байкове кладовище я прийшов другого дня. Хороше кладовище. Пам'ятники. Епітафії. Пташки цвірінькають. Якись хлопці на могилках культурно випивають.

Завідувача не застав.

— З ким можна домовитися про місце? Сторожиха Тетяна Дмитрівна відповідає:

— З могильниками. Вони і місце виберуть і ямку добру викопають.

Знайшов могильників.

— У нас, кажуть, на Байковому є різні райони. На «Далекому сході» лежати краще — більше дерев, а на старому кладовищі далеко і гушавина така, що й могилки не знайдете. Грошей ми не беремо. Місця безплатні, але нас чотири чоловіка. Дасте скільки ваша совість підкаже. Щоб можна було, значить, і випити і закутити за упокою душі. По літру на брата...

Святий боже, святий крепкий, святий безсмертний, спаси і помилуй нас!.. Я й сам не дурний випити й закутити. Але де ж я стільки літрів наберу? Я людина інтелектуальної праці, а не продавець газової води. Мій бюджет цього не витримає!..

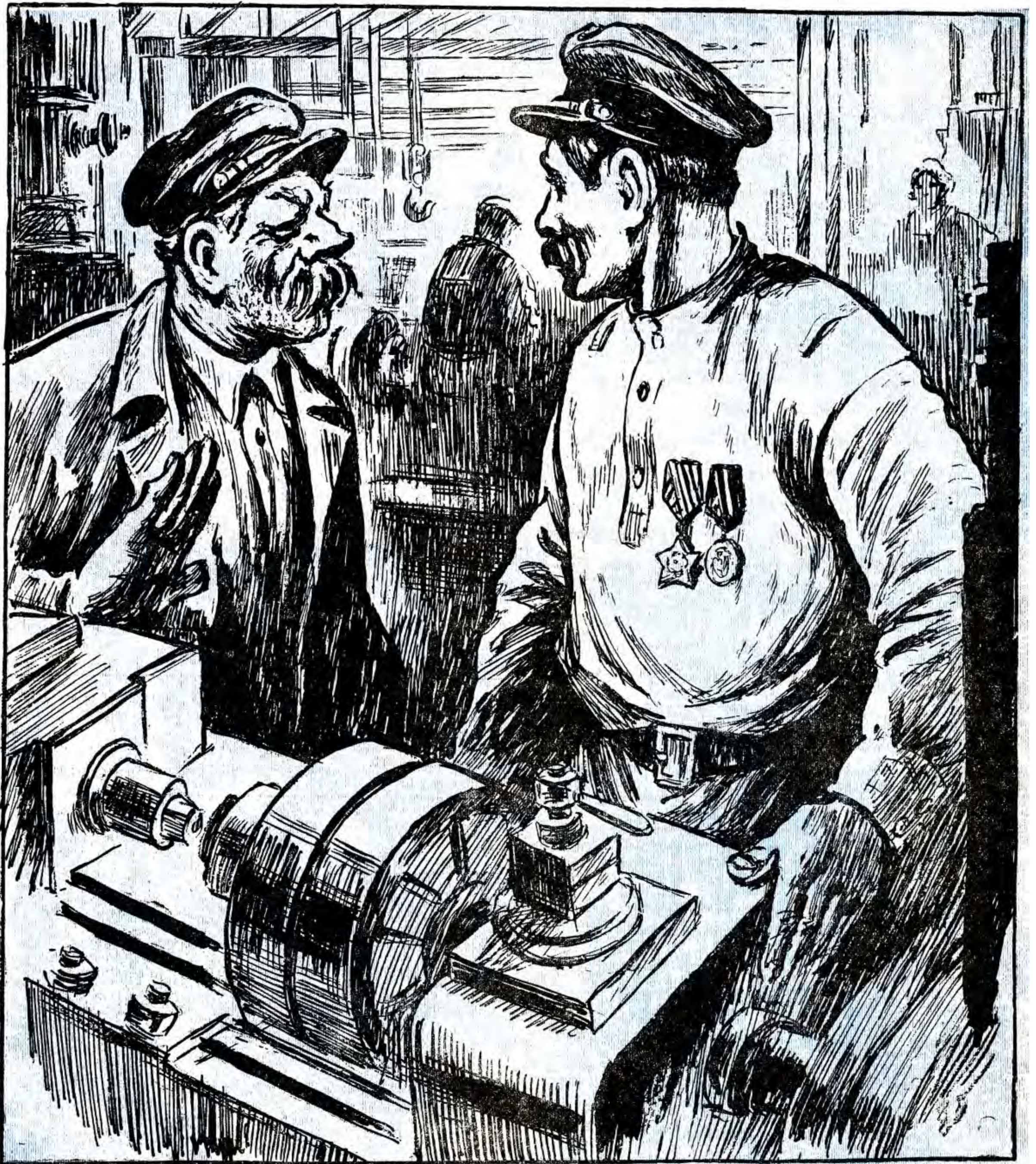
Ні, вмирати не буду, не хочу. І вам, дорогі читачі, не раджу. Живіть, поки контора похоронного обслуговування не змінить своїх порядків.

Живіть сто двадцять років і навіть більше.

Вол. БАРКОВСЬКИЙ.

НА РІДНОМУ ЗАВОДІ

Малюнок А. Бондаровича.

— Мабуть гуляв тут без мене мій верстат...

— А ти спитай у своєї дружини. Вона на ньому виточила деталі до 30 тисяч танків.

БОРОТЬБА ЗА БЕЗСМЕРТЯ

Малюнок С. Самуа.

— Онорчику, а скільки тобі місця відведуть в Українській радянській енциклопедії? — спитала літподруга відомого прозаїка Онора Кучеренка, коли за обідом прочитала в газеті інформацію про УРЕ.

— Гадаю, тексту сторінок чотири, ну, портрет там, бібліографію—ще якась сторінка набіжить.

На цьому власне і припинилася розмова про безсмертя.

Але питання літподруги зіпсувало настрій Кучеренкові.

Найбільше хвилювало Онора, що автор майбутньої статті в УРЕ візьме та одверто й напише: «Під час Вітчизняної війни Оноре Кучеренко мовчав, нічого не писав».

Років п'ятнадцять тому Оноре Кучеренко написав роман «Степи і вівці», в якому в художній формі довів перевагу подвійної стрижки овець. Роман щороку перевидавали, бо увесь тираж скупав «Вівцетрест», оскільки в романі, знову таки в художній формі, було подано довгу і складну інструкцію про подвійну стрижку.

Життя йшло тихо, розмірно і раптом — бац — війна! Перебуваючи в евакуації, Кучеренко за три роки написав одне оповідання під назвою «Вівці і степи». Критика здорово розхвалила цей твір шановного прозаїка, бо там дуже вдало, у різних комбінаціях використовувалися слова «якші», «плов» і «салам», що, на думку критиків, доводило виняткову обізнаність автора з місцевим фольклором. Але сам Кучеренко знав, що оповідання це є по суті конденсований роман «Степи і вівці». — А що як критика додивиться? Що тоді напишуть?

Цілий день О. Кучеренко ходить похмурий.

— Онорчику, ти не застудився? — тривожно запитала літподруга, схвильована похмурістю чоловіка.

— Я обмірковую новий роман... Сьогодні починаю писати.

Цілу ніч Оноре писав. Рвав. Знов писав. Знов рвав. Годині о четвертій ночі він розбудив літподругу.

— Перша фраза є, написав!

— Онорчику, читай.

— Жінка сіла на комбайн! — урочисто продекламував Оноре і глянув на дружину.

— Боже мій, скільки сили! Яка експресія! От за цю експресію я тебе і полюбила.

За кілька днів у газетах з'явилися розмови з письменником про його творчі задуми і новий твір. Видавництво широко інформувало громадськість про вихід роману вже в поточному році.

А роман тим часом не посувався. Посадивши своєю героїню на комбайн, шановний прозаїк не знав, що вона має там робити, бо сам автор бачив комбайн лише на картинці в журналі.

Письменник пішов на героїчний вчинок. Він вирішив проконсультуватись.

Влучивши час, коли дружини не було дома, Оноре Кучеренко запросив до кабінету молодшицю, що носила їм молоко, і прочитав їй першу сторінку нового роману.

— Куди, куди, кажете, вона сіла, жінка ваша?

— На комбайн.

— Та на чому вона там сидить — на хедері чи в бункер залізла, може?

— В бункер.

Молодшиця реготала довго й весело.

Коли літподруга прийшла додому і зайшла до кабінету, Кучеренко лежав на дивані, на підлозі валялась перша сторінка роману з знаменитою фразою.

— Онорчику, я ось тобі дістала фото комбайна...

— Плювати мені на комбайн. Я напишу про овець. Про потрійну стрижку, як ти гадаєш?

— Чудово! Блискуча ідея...

Той ночі подружжя Кучеренко цілу ніч не спало. Літподруга виривала листки з одного із численних примірників роману «Степи і вівці», Оноре їх перерахував, скрізь міняв слово «подвійна» на «потрійна».

Ночей за три роман було цілком закінчено. Але видавництво відмовилось друкувати роман.

— «Бред» своєї кобили — писав рецензент з Наркомзему — за потрійної стрижки усі вівці передохнуть.

Оноре Кучеренко захвилювався. Йшлося вже не про безсмертя, а про існування. Видавництво бо відмовлялося перевидавати і старий роман «Степи і вівці». «Вівцетрест» не гарантував оптової закупки тиражу, бо стриг овець генер за новою інструкцією.

— Онорчику — порадила літподруга — може б ти вдався до фантастики. Як Жюль Верн. І їздити нікуди не треба.

Кучеренко якусь хвилину мовчав, як отетерілий, потім вдарив себе рукою по лобі і побіг до кабінету.

— Я бачу цього актора у вашому театрі 10 років. Він ніколи не виступає на творчих нарадах.
— Він ще в нас молодий і ніякої ролі не грає.

Незабаром в журналах, газетах стали з'являтися «Партизанські оповідання» Онора Кучеренка. Партизанів по суті там не було. Там були русалки, відьми, чорти, усякі примари і Пінкертон.

Незабаром оповідання ці вийдуть окремою книжкою.
Оноре спокійний.

Юрій ДОЛЬД.

По деяких театрах, особливо на верхніх ярусах ніколи не прибирають.

Малюнок О. Сашка.

— Куди це ви?
— В театр.
— А навіщо віник і відро?
— А наші місця на другому ярусі.

ЛЬОХА ТА ЇЇ ШТАТИ

ХАЗЯЙН МІСТА ДОМА

Малюнок В. Гливенка.

Маленькі свинячі вічка, Презирливо шуляться. Раптом розширилися трішки. Всміхаються. Це всміхається полум'яно й солодкувато Африкан Лукич Свистунчик. До нього нагнулася пишним станом своїм Ада Філімонівна Темпераментська, — і Африкан Лукич просто не в силах стримати свої почуття.

Але жах: на порозі кабінету — сам директор Грандіозний. Обурений, наповнив кімнату загрозливим риком:

— Та як ви осмілились?!

— Я... я, Лев Тигрович, будучи, так би мовити, замісник ваш... замісник директора...

— Ах, он що! Ви мусите заміщати мене у всіх справах, тільки — не з моїм особистим секретарем.

— Але дозвольте, Лев Тигрович...

— Не дозволю! — Грандіозний хватає правопорушника за комір. Трясе. Волочить до дверей. Підносить угору. І... і Свистунчик вилетів стрімголов не тільки за двері директорського кабінету, а й з посади замдиректора Головоконтзагпродхарчпиту.

У крайнім пригніченні причвалав Африкан Лукич до свого приятеля Аристарха Пудовича Губи. Кинулись в обійми. Тричі навхрест цілують повітря.

— Я до тебе, Аристарх. Ти мені потрібен, як язик для старої брехухи! Рятуй!

Губа — сутулий, довгоносий, з великими відкопеленими, наче в шимпанзе, ушами — іронічно замружив одне око:

— Знову значить свиснули тебе, Африкан...

Губа сумовито опустив свій і без того обвислий, мов пожарна кишка, ніс. Видавлює з себе:

— Мене також, на жаль, «пішли».

Свистунчик навіть дригнув ногою на радощах.

— Що я чую? Чудово! Знаменито!..

— Що-о? І це друг мій такий, — докірливо хитає Губа головою.

— Ну, звісно, неприємно, що тебе.. теж свиснули з установи. Але й чудесно, далєбі. Ми ж удвох скоріше знайдемо вихід. Чи не так?..

— Ясно. Я ось теж хотів іти до тебе, щоб разом...

— Обміркувати твій проект, як нам улаштуватися знову? Ах, Губа, Губа — я завжди був переконаний, що твоя голова...

— А твої, Свистунчик, уміння, натиск, пролазництво і головне — зв'язки...

— Клянусь всією моєю честю, вони врятують нас! — упевнено й радісно скрикнув Африкан Лукич. Так що ж саме, друже мій, Аристаша, винесе нас знову, за висловом поетів, на поверхню — до квітів життя?..

Губа прозаїчно почмакав декілька раз губами. немов би розжовуючи щось смачне. З певною урочистістю протягнув:

— Сви-ня!

— Я... яка свиня? — очима сови вп'явся Свистунчик у приятеля.

— Звичайна, — спокійно відповідає Губа. — Звісно, ще краще, коли це буде якась... аристократка — леді з Йоркширу.

— А-ні в четь не зрозумію!

— Тоді послухай, Африкаша, уважливо з хвилину — і ти, як людина, в бурях спокушені і в огнях не згоріла, вмить осяєшся розумінням. Всім відомо, що всяка більш-менш порядна свиня родить три-чотири рази на рік од восьми до вісімнадцяти поросят за раз. Отож узявши середнє 13—14, ми одержимо від одної всього льоху за рік сорок штук свинства.

— Знаменито! — починає розуміти Свистунчик. — Але далі, далі.

— Відомо теж, — продовжує Губа, — що вже однорічна свиня дає приплід. Тому сорок, помножене на сорок, на другий рік дасть тисячу шістьсот...

— А на третій — шістьдесят чотири тисячі свинячини, — підхоплює Свистунчик. — На четвертий же рік — два мільйони п'ятсот шістьдесят тисяч — ха, ха!

— Так що навіть, коли відкинуть оці шістьдесят тисяч, то й то за одну п'ятилітку від

Дружина. — Боже мій, знову насмітив, як біля своєї міськради.

одної лише свині буде рівно сто мільйонів свинячих одиниць! — прогудів Губа. — І ми тоді наповнимо увесь світ ковбасами, салтисонами, смальцем, грудинкою...

— Паштетами, окороками, філе! — продовжив Свистунчик і в захопленні підскочив до Губи: — Дай я поцілую твою геніальну башку.

За місяць біганини по своїх «зв'язках» Свистунчик навіть трохи спустив був жирок на своїм животу. Все ж «зв'язки» знайшли якусь добродушну «шляпу», що повірила і в грандіозність свинпроєкту, і в діловитість Африкана Лукича. Правда, внесла вона «значний коректив» у план визнання того факту, що свиня родить не тільки свинок, але й кабанчиків і зменшила кінецьний п'ятирічний план в двадцять раз. Але й цифра в п'ять мільйонів свинства сама за себе говорить. Словом, з'явився Особзверхсвинтрест з солідним асигнуванням на будівництво різних приміщень і фабрик для передбачуваної планом свинопродукції. Директором став, розуміється, Свистунчик, замісником директора й по сумісництву завідувачем відділу ювілеїв, банкетів та інших заохочувальних до свинорозплідництва заходів — Губа.

Першим заходом директора було те, що він переманив Аду Філімонівну Темпераментську на посаду свого особистого секретаря й по сумісництву — на завідувача «бюро спостережень над здійсненням директорських передбачень, зауважень і вказівок». Запрошений був також на завгоспа відомий «спец» цієї справи Пушкаренко-Гарматський, випадково звільне-

ний за розтрата з іншої установи. За сумісництвом йому дано керувати ще відділом «самопостачання й самоустрою». Завфінпланвідділу та підвідділу «беззворотних позичок і зверхкошторисних перевитрат» призначений був теж відомий фінспец — Флюс. За найголовнішого бухгалтера став Гоп, а за його заступника Чук. У машбюрі з'явилися дванадцять молоденьких і гарненьких друкарниць. Штати заповнилися — і установа почала діяти на всі сто. Нарешті, згадали й про свиню і, поторгувавшись добре, купили її. Але... підла свиня вчинила зверхсвинство: через два місяці виявилася непоросною і взагалі — безплідною. Уражений нещастям директор Свистунчик скликає екстрену нараду, обводить очима весь свинштат:

— Що ж робити, дорогі мої...

— Ясно що, — спокійно зауважує Губа. — Сьогодні минуло рівно три місяці з часу зародження в мене ідеї про утворення Особзверхсвинтресту. Тому пропоную непоросну свиню негайно ж зарізати і з'їсти на ювілейнім банкеті.

— Вихід знайдено! Ура! — скрикує Свистунчик.

— Урра! — радісно підхоплює свинштат.

Але сталося і друге «але». З незалежних від Африкана Лукича й «Арестанта Пудовича», як прозвали його співробітники, обставин, — сіли вони з верхівкою штату туди, де виключне місце для отакого «свинства», як вони,

Євген КРОТЕВИЧ.

МОРЖОПОЛОХ

ХОДІТЬ ПІШКИ!

Пишуть нам із Одеси, що трамвай № 10 там так ходить, що однаково чи пішки йти, чи трамваєм їхати..

Тільки пішки краще й спокійніше, бо ніхто не штовхається, не лається і т. д.

От і добре: ходіть пішки!

А натреніруєтесь, товариші одесити, так ви ще швидше од трамвая будете в город прибігати.

І вам краще, і трамвайному грестові спокійніше.

ЩО ПОСОВІТУЄШ?

У селі Никонівці, Срібненського району на Чернігівщині, колгоспники здали торік вирощену ними махорку на Блотівську тютюнову базу.

За це їм, крім всього іншого, дали квитанцію на одержання 158 кілограмів мила в Срібненській райспоживспілці.

Це було в листопаді 1944 року.

Та й досі (скоро вже листопад 1945 р.) мила нема: не дає Срібненська райспоживспілка.

От і звертаються до нас колгоспники:

Посовітуйте, — мовляв, — що робити?

Посовітуємо.

— Спробуйте помилити квитанцію, а коли квитанція не милитиметься, не кажіть про це Чернігівському обласному прокуророві.

Бо обласний прокурор серйозна людина і так комусь щось за це намилить, що довго обмиватимуть.

Майте на увазі, що коли не милиться квитанція, то дуже добре милиться, приміром, шия й інші місця у керівників райспоживспілки.

ЖИВУЧА ЛЮДИНА

Живе в селі Недригайлові (район). Сумської області агроном М. С. Білоус.

Живе, а чому живе, — дивно.

Просто, очевидно, живуча людина.

МИСТЕЦТВО МАСКУВАННЯ

Малюнок С. Самума.

- Хто це розвів тут такий бур'ян?
- Директор радгоспу. Він маскується ним від ревізії.

Самі подумайте, уже шість місяців не дістає зарплатні.

За півроку людина дістала платню тільки за першу половину січня.

І живе..

Облземвідділ не надсилає затвердженого кошторису, Райземвідділ без кошторису не може зареєструвати штатів, банк без реєстрації не може видати грошей, без грошей не можна купити хліба, людина без хліба не може жити..

А живе..

Трудно їй, звичайно, жити, а живе.

Хай би спробували так пожити облземвідділ, Райземвідділ і банк..

Вони б тоді справніші були.

ДОГРАЮТЬСЯ...

В колгоспі «Дружба» (села Ново-Київка, Томаківського району, Дніпропетровської області) колгоспники передплатили квитки на 4-ту грошову лотерею.

Було це 1944 року.

Уже й розгриш тої лотереї відбувся, а колгоспники з «Дружби» ще й досі не одержали квитків.

Передплату провадив голова колгоспу «Дружба» Патлук А. Я. та уповноважені Поляков Трохим і Савченко Анюта.

Уповноважені вже виграли, а колгоспники — без квитків.

Патлук посилає до уповноважених, уповноважені до Томаківської райошадкаси, ошадкаса до Патлука.

Так і крутяться колгоспники.

А уповноважені грають.

Нічого, хай грають. Вони дограються — спочатку до прокурора, а потім може й ще далі..

ТУТ І МЕРТВІЙ ЗАРЕГОЧЕТЬСЯ

Маркшейдера А. Т. Бойка забили німецько-фашистські загарбники. Залишилася дружина і 3 дітей. Відділ державного забезпечення вимагає від дружини Бойка посвідки про те, де перед війною працював її чоловік, Головний маркшейдер Рудоуправління ім. Ворошилова (м. Марганець, на Дніпропетровщині) дає таку справку, де пише: «Підтверджую, що Бойко А. Т. до війни працював...» і т. д. і т. д.

Справка, одне слово, така, якій їй і належить бути.

Так ні!

Начальник відділу державного забезпечення в м. Марганці Горпинченко виправляє справку так:

«Видана тов. Бойко А. Т. в тім, що він...» і т. д. і т. п.

Не можна видати справку небіжчикові! Не можна!

Може, ще Горпинченко вимагатиме, щоб Бойко сам довідку приніс?

Кому смішки, а ось уже кілька місяців мати й 3 дітей допомоги не можуть дістати, бо живому Горпинченкові хочеться, щоб обов'язково видали справку мертвому Бойкові!

БЕЗПРИТУЛЬНІ КІОСКИ

Опівночі над містом Богусла-вом місяць випадково заглянув на сонну Шевченківську вулицю й жажнувся. Серединою вулиці, полохаючи сторожів, ішов кіоск, пофарбований у жовтий колір. Це був той самий кіоск, що його богуславець звикли бачити в тіні міського скверика, біля фотопавільйону. Поруч з ним, гримаючи відбитими дошками, шкандибав сусіда, кіоск, що довгий час хилився на тин біля майстерні «Взутшкірпром», а слідом за ними тупцював кіоск, що цілий вік простояв біля самісінької Миської Ради.

— Підемо прямо до директора Богуславської контори «Київторгу» Дучинського, сказав жовтий кіоск, може, він нас упізнає та дасть яку раду. Може, перетворить нас на торговельні «точки».

Провулками добралися кіоски до біленького будиночка. Жовтий кіоск постукав у вікно директорського дому. Відхилилася штора і сердитий заспаний голос заgrimів:

— І кого це носить ляха година в глузу ніч?

— Це ми — кіоски, — заговорили хором незвичайні, нічні мандрівники.

Пізнавши їх, Дучинський уже не заgrimів, а прямо громом прогуркотів:

— Пішли геть, дерев'яні голови! Скарги приймаю в службовому кабінеті. А крім того ви не мої, і я не ваш!

Перезирнулися збентежені кіоски і потупцювали до директора

«Харчопромкомбінату» Кропивного.

— Змилюйтесь, товариш директор, соромно так обдертими, без діла стояти, — заговорили кіоски разом, — може хоч квасом яким, морсом чи брагою в нас торгувати будете.

— Ви не мої і я вас знати не хочу, — відповів Кропивний.

Не повезло кіоскам і в голови Райспоживспілки Мельниченка і в голів різних артілей.

— Чиї ж ми? — журилися кіоски, мандруючи на гору до пошти з надією, що може хоч філія «Союздруку» надумається в них газети продавати.

— Якщо і тут не знайдемо хазяїна, умовилися кіоски, — підемо до баби Теклі. Жіноче серце на директорське. Вона побилить нас та заорендує продавати підсмажене насіння.

Отже, блукали своїм містом безпритульні кіоски аж поки розвиднілось.

Коли стомлені безнадійними розшуками хазяїна кіоски повертались назад, зустрів їх голова Миської Ради Кузнецов.

— Що це за новина, — закричав він, — хто дозволив вам людей лякати? І куди дивиться міліція? Ану р-р-розійдись по місцях!!

Налякані головою Миськради, побрели кіоски на свої місця. Стали і тяжко задумались. Думають вони думу, де б знайти в Богуславі справжнього хазяїна.

Юрій СЕВЕРОВ.

м. Богуслав,
Київщина.

НІЖЕНСЬКІ МАЧУХИ

Указом Президії Верховної Ради СРСР одиницею матерія видається 100 крб. щомісячної допомоги.

Для того, щоб одержати ту допомогу, треба підписати книжку в паспортному столі.

В м. Ніжині (Чернігівщина) на цей підпис матері витрачають багато часу, бо приймають робітники паспортного столу тільки до 12 год. дня.

Ну, ясно, що черги і т. д.

Стукнула 12-та година, іди додому, приходи завтра і т. д.

Що робити?

Треба так зробити, щоб співробітниця Ніжинського паспортного столу самі матеріями поробилися і щоб ставали в чергу з книжечками.

Тоді вони зрозуміють, що не матері для них, а вони для матерів.

„С. А. В. П.“

Що це значить?

Для нас із вами нічого не значить, а для м. Сквіри це дуже значить.

Значить це: «Сквірська артіль «Вільна Праця».

Вільна?

Що це значить?

Це значить — хто що хоче, те й робить...

А ота скорочена назва: «Ск. арт. «В. Пр.» для того, щоб ніхто не догадався, що хтось робить...

НЕ ДАЮТЬ ЗДАЧІ

Це в Проскуріві.

Не вважаючи на розпорядження Проскурівського Миськторгу т. Білоуса — не дають задачі ні в їдальні № 5, ні в буфеті театру ім. Петровського, ні в кіоску, де продають газети.

Не звикли в Проскуріві задачу давати.

А що якби їх ударити, як слід?

Напевно почули б:

— Ударись?! Спробуй! Йй-богу, дам задачі!

ОДРЕМОНТУЄМО...

У селі Новосвітлівці, Ворошиловградської області, клуб занедбаний: нема ні стільців, ні екрану. Дах тече, будинок розвалюється, стіни облуплені...

Молоді нема де культурно розважитись.

Що робити? — питають нас.

Треба ремонтувати, — відповідаємо.

Так голова райвиконкому т.

Ковальов уже давав розпорядження.

Ну й що?

Не перевіряв, а ремонт у тому ж таки стані.

А як голова райвиконкому т. Ковальов сам не може розпорядитися, «Перець» випустить оцей номер і приїде в Новосвітлівку ремонтувати клуб.

А що ж поробиш?

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Наш колгосп одержав з інкубатора курчат. Підгодовувати їх треба молоком і сиром. Так ми й почали робити. Але через кілька днів Райуповнаркомзаг т. Чичата заборонив видавати молоко і сир курчатам до виконання плану молокопоставок. Коли це приїздить ветлікар т. Почугуев, оглянув курчат і склав акта (для передачі в прокуратуру) за те, що я не підгодовую курчат молоком і сиром. Я знову почав видавати на птахоферму ці продукти. Коли це нагодився працівник Райуповнаркомзагу т. Мірошніченко і склав акта на притягнення мене до відповідальності за видачу курчатам молока й сирю. Що мені тепер робити? Коли даватиму молоко й сир курчатам, мене судитимуть (акт у прокурора) і коли не даватиму, теж судитимуть (акт у прокурора). Як розібратися в цій ділі?

Я. ДЕНІСОВ.

Голова колгоспу «Політвідділ».

Сталінська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Податковий інспектор Олександрійського райфінвідділу поставив мене в такий тупик, що без твоєї допомоги я з нього ніколи не виберусь. А справа ось у чому. Я працюю в конторі «Союздруку», чоловік — на електростанції, а дочка в армії — оце й уся наша сім'я. Ми чесно по місцю своєї роботи сплачуємо належні з нас податки, в тому числі й по малосімейності. Але в нас є корова. Й ось одержую я на цю корову платіжні повідомлення на такі податки: прибутковий, військовий і по малосімейності. Пішла я до податкового інспектора й кажу йому, що корова ж не військовозобов'язана й постанови про малосімейність її теж, здається, не обходять. Та до того ж у неї аж четверо телят було. Ми з чоловіком платимо те, що з нас належить. А інспектор мені й одрізав: свої податки ви платите по місцю роботи, а за корову платіть і малосімейний, і військовий. От я й не знаю, як тепер бути: чи платити за свою «малосімейну» корову, чи подождати, поки вийде постановою про податок на чиновників, які підривають авторитет податкової політики радянської влади?

К. КАРПЕНКО.

м. Олександрія
на Кіровоградщині.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Прошу передати відомому дресувальнику Дурову, що у нас у м. Смілі організовано паціючий оркестр. Організував його сам зав. клубом. Оркестр складається з 15 паціюків. Вони грають на корнетах, альтях, тромбонах, басах і на барабані. Диригує сам зав. клубом. Хай тов. Дуров приїде і забере собі цих паціюків-оркестрантів разом із їхнім диригентом (вони йому прийдуться), а нам залишить інструменти, що їх, невідомо з яких причин, зав. клубом замкнув у кладовці, де живуть паціюки-оркестранти. Лише в такий спосіб можна буде знову відродити єдиний оркестр, який ще донедавна існував у м. Смілі.

В. МІЩЕНКО.

м. Сміла
на Київщині.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Всі 35 учителів нашої Мелітопольської 4 чоловічої середньої школи в один голос заявляють, що технічна секретарка школи Головач ніхто інша, як замаскована відьма з Лисої Гори. Кажуть, що на одному з шабашів вона «обложила» нецензурною лайкою відьомське збіговисько й вимушена була втекти з Лисої Гори до нас у Мелітополь. Я спочатку виступила проти такої думки, але тепер, наслухавшись запашного цензурного й нецензурного лексику Головач, яким вона «обкладає» наших учителів, починаю схилитись до думки вчительського колективу. Директор школи, напевне, причарований відьомськими чарами секретарки Головач, тільки посміхається, слухаючи, як «культурно» вона розмовляє з учителями.

Чи не порадиш ти нам, дорогий Перець, як би цю Головач спроводити з нашої школи назад на Лису Гору?

А. ТИХА.

м. Мелітополь
на Запоріжжі.

СОНЦЕ ЗА КАРПАТАМИ

Між СРСР і Чехословаччиною укладено договір про приєднання до Української РСР Закарпатської України.

Малюнок А. Бондаровича.

Читайте
і задріть:
я — громадянин
Радянського Союзу!

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук (відп. редактор).
Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел.: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 4 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11-12 (на укр. мові). Підписано до друку 4/Х. 1945 р. Стат. формат 72x105 см. 2 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.